

[Minister Lise Østergaard]

Der er blevet rettet nogle spørgsmål til mig, og jeg vil gerne besvare dem.

Hr. Ib Nørlund og hr. Steen Folke kom ind på regeringens forhold til Industrirådets henvendelse. Hr. Ib Nørlund sagde, han ville følge regeringens arbejde med denne henvendelse, og udtrykte ønske om, at man ikke kom til at begrænse u-landshjælpens virkning. Hr. Steen Folke var skarp og anmodede om, at vi skulle afvise Industrirådets pression. Således opfatter jeg ikke Industrirådets henvendelse. Jeg kan sige til de to ordførere, selv om hr. Ellemann-Jensen i virkeligheden har svaret en del på det, at i Industrirådets henvendelse er det jo alene det første af de punkter, der omtales, som direkte vedrører vores u-landsbistand, nemlig et punkt, der er identisk med det punkt, som er blevet drøftet i dag, et ønske om at øge bindingen og øge mængden af statslån. Jeg tror, regeringens holdning til dette spørgsmål må være fremgået af mit indlæg, så jeg behøver ikke at gentage den her.

Derudover drejer Industrirådets henvendelse sig om en lang række forhold, der i virkeligheden hører hjemme i handelsministeriets regie, en række spørgsmål, der drejer sig om mulige ændringer i regler for kreditgivning, garantigivning o. lign. Der arbejdes med disse spørgsmål, og selvfølgelig arbejdes der positivt med dem i den forstand, at man undersøger, på hvilke områder og i hvilket omfang det vil være muligt at imødekomme ønskerne. Men intet af disse forhold vil på nogen måde kunne begrænse effektiviteten af vores direkte udviklingsbistand.

Hr. Bolvig stillede mig to spørgsmål. Det første gik på, om det kunne tænkes, at vi kunne afbinde statslånene, hvis de kunne bruges til indkøb i andre udviklingslande og ikke i i-landene. Det er et meget forståeligt spørgsmål, og det er da givet, at på et tidspunkt, hvor det bliver muligt at foretage afbinding, vil dette være det første sted, hvor man vil søge en afbinding gennemført. Vi har imidlertid været noget tøvende også over for en sådan afbinding, men jeg kan sige, at i det omfang der ydes kapitalgoder eller forbrugsgoder over gavebistanden, er det ofte således, at der er tale om lokale udgifter, som afholdes i det land, der modtager hjælpen, eller indkøb i nabolande, så den mulighed er allerede til stede.

For det andet spurgte hr. Bolvig, om det kunne tænkes, at danske virksomheder kunne presse u-landene til at købe specielle varer, som den enkelte virksomhed fremstiller. Jeg vil gerne tage det sammen med det spørgsmål, hr. Honoré rejste, idet han sagde, at hvis det var således, at man fik lige så god bistand ved at købe danske varer som ved at købe andre varer, så mente han, at en binding var hensigtsmæssig. Forholdet er det, at hvis et u-land anmoder om et statslån, så yder vi fra Danidas side, fra udenrigsministeriets side en meget omfattende information over for det pågældende u-lands regering. Det kan godt være, at et u-land måske, inden man anmoder om et statslån, har hørt om en virksomhed og fattet interesse for denne virksomheds varer, men der vil altid, hvis man indgår aftaler om et statslån, ske det, at det pågældende u-lands regering bliver gjort opmærksom på det, at de frit kan vælge på hele det danske marked. Man gør sig megen møje med, gør sig megen ulejlighed med at give en så omfattende information, at vi er sikre på, at de pågældende modtagerlande virkelig når frem til dels varer, der er konkurrencedygtige, og dels varer, der specielt passer til det pågældende lands behov. Det er også et svar til hr. Honoré: en bistand er kun lige så god, hvis den er konkurrencedygtig i forhold til, at varen blev købt i andre lande. Vi gør altså det, at vi åbner hele det danske marked, og derved er u-landene inden for denne grænse frit stillet.

Der er flere, der har berørt spørgsmålet om Nakskov Skibsværft og muligheden af at levere et skib til Pakistan, finansieret over statslånene. Til hr. Ib Christensen vil jeg sige, at det drejer sig om ét skib og ikke om fire skibe. Der er adskillige af indlæggene, som har drejet sig om dette spørgsmål, og jeg vil besvare dem under ét. Det er rigtigt, at vi i dette ene tilfælde – som for øvrigt langtfra er forhandlet færdigt og derfor endnu ikke er drøftet med u-landsstyrelsen; det er ikke, fordi vi ikke har ønsket at drøfte det med styrelsen – af hensyn til regionaløkonomiske forhold har været parat til i nogen grad at fravige princippet om den meget, meget høje grad af udviklingsvirkning af en levering. Forholdet er det, at det at levere skibe til u-landene i langt de fleste tilfælde er en overordentlig hensigtsmæssig form for u-landsbistand, og det er således, at en række